

THEATERKRANT

RECENSIE

WE ARE HERE
NINETIES PRODUCTIONS

★★★★☆ MUZIEKTHEATER

10 FEBRUARI 2016 - MELKWEG THEATER, AMSTERDAM - [SPEELLIJST](#)

MUZIKALE MOZAIËKVOORSTELLING OVER DERDE APOLLO-ASTRONAUT

Door Kester Freriks gepubliceerd 12 februari 2016

Gelijkenis is niet altijd nodig om goed theater te maken over een historisch personage. De toeschouwer heeft ook zijn fantasie. Echt en niet echt speelt eigenlijk geen rol; het gaat om overtuigingskracht. Het gezelschap Nineties Productions toont aan het begin van de voorstelling *We Are Here* enkele videobeelden van astronaut Michael Collins. Hij vormde met Neil Armstrong en Buzz Aldrin het fameuze driemanschap in de Apollo 11, in 1969. Terwijl Armstrong als eerste voet op de maan zette en Aldrin als tweede, moest Collins 14 keer om de maan draaien in zijn Space Craft Columbia, 48 minuten per omcirkeling. Wachtend om het illustere tweetal na hun missie mee terug te nemen naar de aarde.

Wat een schitterend gegeven, 672 minuten geheel alleen rondom de maan zweven in het zonnestelsel. De drie leden van Nineties Productions brengen een aanstekelijke mix van muziek en surrealistische vertelling. Als Collins op de video in beeld verschijnt, herhalen de personages: 'Dat is Collins', waarmee duidelijk is dat die daar op het beeldscherm Collins is en zij niet. De voorstelling is uitgebracht onder hoede van Paradiso Melkweg Producties, in samenwerking met de Stadsschouwburg Amsterdam en Orkater. Vooraanstaande theaterinstellingen die een stevig artistiek fundament leggen onder *We Are Here*.

Charlie Chan Dagelet, Yannick Noomen en Houk van Warmerdam dragen ruimtevaartachtige kostuums – ik moest denken aan de Britse serie *Thunderbirds* uit de jaren zestig. Het zijn muzikanten die een voorstelling brengen, of juist andersom. Dagelet bespeelt prachtig de cello, Van Warmerdam gitaar en Noomen toetsen. In het decor op de achtergrond zien we projecties van ruimte, sterren, duizelingwekkende oneindigheid. In de regie van Anne Maike Mertens is *We Are Here* eerder een mozaïek dan een lineaire, strakke voorstelling. Spelmomenten wisselen af met muziek, gecomponeerd door Jens Bouttery. Die muziek is geweldig en heeft een ruimtelijk effect met fraaie ritmen en sterke zang. Naar sfeer en onderwerp is het onvermijdelijk niet aan *Space Oddity* van David Bowie te denken.

Het is interessant te ontdekken dat de 'onbekender' astronauten naast Armstrong een halve eeuw na dato steeds meer aandacht vangen. De Noorse schrijver Johan Harstad schreef de schitterende roman *Buzz Aldrin, waar ben je gebleven?* over de eeuwige tweede. Op het Oerol Festival 2014 maakte Toneelgroep Oostpool hiervan een schitterende voorstelling, in de

ELDERS

HET PAROOL

'Terwijl de andere twee bemanningsleden op de maan liepen, moest Collins binnenblijven. Dagelet speelt zijn vrouw, die via videoboodschappen haar man op de hoogte houdt van haar bestaan. Die video's worden mooi weergegeven op een groot duin. Ze vertelt huis-tuin-en-keukendingen, over de burens, over een taart die ze heeft gemaakt, maar ondertussen voel je aan alle kanten de emotie, de spanning en het ondraaglijke gevoel dat ze geen idee heeft hoe ze zich moet verhouden tot de situatie van haar man.' Rajko Disseldorp

SPEELLIJST

De eerstvolgende drie speelbeurten van deze voorstelling:

[Volledige speellijst](#)

VERWANTE ARTIKELN

- [Naar Bukowski](#)
- [Untitled, 2017](#)
- [Buzz Aldrin, waar ben je gebleven?](#)
- [Fonds subsidieert negen Nieuwe Makers](#)

TAGS

[Anne Maike Mertens](#), [Charlie Chan Dagelet](#), [Houk van Warmerdam](#), [Jens Bouttery](#), [Joeri Vos](#), [Johan Harstad](#), [Michael Collins](#), [Nineties Productions](#), [Oerol Festival 2014](#), [Orkater](#), [Paradiso Melkweg Producties](#), [Stadsschouwburg Amsterdam](#), [Thunderbirds](#)

bewerking en regie van Joeri Vos. Nu komt Michael Collins in het vizier. Na wat liedjes en danspasjes tekent zich geleidelijk een verhaallijn af, met licht tragische elementen. IJzersterk is Charlie Chan Dagelet die de rol van Collins' vrouw vertolkt, Patricia. Met een buitensporige zonnebril op, met wit montuur, verhaalt ze over hun eerste ontmoeting, de verliefdheid en de verhalen van Collins over de ruimte, de sterren. Na de geslaagde maanmissie haalt ze herinneringen op aan het feestelijke diner: president Nixon is een 'flirt' en Janet, de vrouw van Buzz Aldrin, is zoals altijd weer dronken en verhaalt over de ruzies die ze heeft met haar man. Wanneer een woordvoerder van NASA haar in het gareel wil houden, gooit ze die in een vijver. Mevrouw Armstrong schaamt zich op haar beurt voor Janet Aldrin.

En zo begint zich een subtiel drama af te tekenen. Yannick Noomen die losjesweg de rol van Collins vervult, staat de journalisten te woord. Of hij het erg vond niet op de maan te mogen staan? Of hij eenzaam was in zijn Space Craft? Noomen alias Collins reageert steeds vinniger en de pers noemt hem chagrijnig. Wat opvalt is dat er tussen het drietal kennelijk geen enkele vriendschap na 1969 is blijven bestaan. Bij monde van Collins krijgt de toeschouwer inzicht in de nietigheid van de aarde. Erg mooi is de scène waarin Collins verhaalt over hoe klein en kwetsbaar de aarde in de ruimte zweeft. Hij benadrukt: 'Als alle regeringsleiders dat zien, dan zouden ze op een heel andere manier de aarde regeren.' Treffende waarneming. In dramaturgisch en regietechnisch opzicht had de voorstelling qua opbouw meer coherentie kunnen vertonen. Nu dreigt een tamelijk vlakke en horizontale opbouw: een scène, gevolgd door een muzikaal intermezzo, gevolg door een scène, enzovoort.

Vervolgens zoomt de camera in op een foto van Collins, daarna op zijn handen, dan nog verder, door de huidlagen heen, tot in het diepste binnenste van de huid dat sterke gelijkenis vertoont met het Melkwegstelsel. Schitterende beelden, gevolgd door melancholieke muziek aan het slot. Mooi idee dat het menselijk lichaam ook een soort oneindige ruimte is, waar wij mensen in rondlopen.

Foto: Marc Slings

Plaats een reactie

Uw e-mailadres zal *nooit* gepubliceerd of gedeeld worden. Verplichte velden zijn gemarkeerd met *

Reactie

Naam *

E-mail *

Website

Plaats Reactie

@Theaterkrant 2017

LET OP: op deze recensie rust auteursrecht. Voor geheel of gedeeltelijke overname, in welke vorm dan ook, is vooraf toestemming nodig van de uitgever.

[Toneelgroep Oostpool](#), [Yannick Noomen](#)